

NEDERLANDSE VERENIGING VOOR AANBESTEDINGSRECHT

Interview met Huib van Romburgh, voorzitter NVvA van 2005 – 2014

“Een groepje van malloten besmet door het aanbestedingsrechtelijk virus.”

Tijdens de voorjaarsvergadering van 17 juni 2014 heeft Huib van Romburgh na 9 jaar de voorzittershamer overgedragen aan Ingrid Dolmans – Budé.

Huib is in 1995 door Stephan Corvers (thans nog lid van de Raad van Advies) betrokken bij de oprichting van de vereniging en bekleedde daarmee vanaf het begin een bestuursfunctie bij de vereniging. Naast Huib betrok Corvers eveneens Wil Wedekind (hoogleraar privaatrecht), Franke van der Klaauw, Andrew Tucker en Anke Prompers. Als boegbeeld voor de vereniging werd aangezocht Lawrence Gormley, die met name Europees rechtelijk georiënteerd was.

Huibs rol binnen het bestuur was in eerste instantie secretaris bij de vereniging (gedurende twee jaar) en vice-voorzitterschap (gedurende acht jaar). In 2005 werd Huib voorzitter.

Huib is de laatste van de oprichters die nu uit het bestuur vertrekt. Het bestuur heeft Huib daarom om een interview verzocht om de leden van de NVvA op de hoogte te stellen van de historisch relevante feiten en wetenswaardigheden van de NVvA, opdat deze niet verloren gaan.

De secretaris van het bestuur, Ingrid van den Berge, sprak Huib op 11 juli 2014.

Alle begin is moeilijk

Huib begon enthousiast te vertellen hoe de oprichting tot stand kwam: “De eerste gedachte bij de oprichters was: “We zijn gek, wie houdt zich in Nederland nu bezig met het aanbestedingsrecht?” Maar al gauw bleek dat de vereniging voorzag in een behoefte. Met name Stephan Corvers doorzag dat aanbestedingsrecht een niche was op dat moment; vanuit meerdere disciplines was men bezig met het aanbestedingsrecht maar een aanpak waarbij deze disciplines elkaars zienswijze voor ogen hield ontbrak nog. Doel van de vereniging was een onafhankelijk forum te worden.”

Beginjaren: klein maar fijn

“De eerste bijeenkomst van de NVvA telde 35 mensen. De eerste wetenschappelijke vergadering vond plaats bij de Sociale Verzekeringsbank. Daar waren toen ruim 100 man aanwezig. De vergadering werd gehouden in het restaurant van de SVB. Er was een Duitse spreker uitgenodigd van de Duitse Vereniging voor Aanbestedingsrecht. Hij hield onverstaanbaar zijn verhaal maar werd vijf minuten hinderlijk onderbroken door af en aan rijdende rinkelende koffiekarretjes. Kinderziekten.”

Ledengroei: de prins op het witte paard

"De grootste ledengroei vond plaats na december 2001, naar aanleiding van het programma "Sjoemelen met miljoenen" (bouwfraude-problematiek). Toen kwam er aandacht voor het aanbestedingsrecht en het mededingingsrecht."

"Toen is de prinses wakker gekust door de prins op het witte paard", aldus Huib.

Het succes van de vereniging in Nederland: "Het doel was om het juridisch wetenschappelijk te houden en vooral om onafhankelijk te zijn."

"De NVvA kenmerkt zich door de combinatie van wetenschap, advocatuur, overheid en markt. Er is destijds een bewuste keuze gemaakt om een forum te zijn, zodat het voor iedereen toegankelijk was en om iedereen een platform te bieden. Het is bedoeld voor de wetenschap, de advocatuur (welke tak mogelijk wel wat oververtegenwoordigd is), het bedrijfsleven en de markt. Het doel was om inkoop er niet direct bij te betrekken, het juridisch wetenschappelijk te houden en vooral om onafhankelijk te zijn."

"Nederland is het land van clubjes en verenigingsgetjes. Dit land is calvinistischer dan landen elders in Europa en we willen ons graag aan de regeltjes houden."

Huib vat samen hoe het op Europees niveau zit: "Voor Duitsland geldt dat dit land te versnipperd is qua Länder. In Frankrijk is het aanbestedingsrecht al twee eeuwen ingeburgerd en is in het bestuursrecht ingebed. In Engeland is Sue Arrowsmith "the big boss" en zij zou weleens te dominant kunnen zijn. Waarom Italië geen aanbestedingsrecht-vereniging heeft weet ik niet."

Opvallende ontwikkelingen in de vereniging: de leden bepalen en doen het en de vereniging is zakelijker geworden.

Wat Huib het meest is opgevallen: de groei van het aantal leden van de vereniging. Die is in negen jaar verdubbeld. Het heeft geleid tot een professionalisering van het secretariaat. Verder vindt Huib opvallend: de rechte koers van het bestuur, de onafhankelijkheid die hoog in het vaandel wordt gehouden, de wetenschappelijkheid van de vereniging en: de leden bepalen en de leden doen het.

"Doordat de vereniging steeds groter is geworden is het steeds moeilijker om iedereen bij naam te kennen. Het is kortom iets onpersoonlijker en zakelijker geworden."

Opvallende ontwikkelingen in het aanbestedingsrecht: stormachtig.

"De ontwikkelingen op het gebied van aanbestedingsrecht zijn de laatste jaren stormachtig. Ik noem de enquêtemissie, Richtlijn 2004/18, het Visiedocument, het wetsvoorstel uit 2008, de Aanbestedingswet 2012 en de Richtlijn 2014/24. De NVvA heeft zich steeds laten zien en laten horen."

De NVvA heeft meermaals gereageerd richting Tweede en Eerste Kamer en heeft haar visie gegeven."

"Ik zie de vereniging als onafhankelijk forum, het mag en moet zich laten horen, maar we moeten geen politiek gaan bedrijven en ook niet gaan drammen en niet onze ideeën willen doordrukken. Daar ligt de grens".

Drie lustra, vierde komt eraan

“Bij het **eerste lustrum** (Amsterdam 2000, Miranda Paviljoen) was Bolkestein als Eurocommissaris uitgenodigd en trad hij op als keynote speaker. Het wetgevend pakket werd door hem gepresenteerd op basis waarvan daarna Richtlijn 2004/18 is aangenomen. De heer Bolkestein vond het een leuke bijeenkomst en bleef lang. Het was een groot succes. Wel werd duidelijk dat het aanbestedingsrecht nog steeds in de kinderschoenen stond.

Bij het **tweede lustrum** (Utrecht 2005, Academiegebouw) was Rob van Gijzel dagvoorzitter. Onderwerp van die bijeenkomst was het Visiedocument wat – aldus Huib - visieloos was. We hadden een prachtige historische omgeving (aula van het Academiegebouw waar de Vrede van Utrecht is getekend) maar wat een abominabel slechte akoestiek...

Het **derde lustrum** (Zeist 2010, Figi hotel) handelde over de Aanbestedingswet. Hoe die wet er uit moest komen te zien.

De opkomst was telkens boven verwachting.”

Raad van Advies

“Ik onderstreep het belang van de Raad van Advies. Nu hebben we een goede Raad van Advies, daar zitten goede mensen in. Als bestuur zijn wij er niet in geslaagd om het optimale daaruit te halen want er zit een hoop kracht in. Ik ben beschikbaar voor de Raad van Advies.”

Erelidmaatschap

“Ik beschouw het als een grote eer om erelid van de vereniging te zijn. Ik zal actief blijven voor de NVvA. Een club die je hebt opgericht is een stukje van jezelf geworden en draag je een warm hart toe.

Ik blijf naar vergaderingen toe komen, maar ik zal het bestuur niet voor de voeten lopen. Ik zal mij wat terughoudend opstellen in de komende tijd. Bestuursbesluiten zal ik niet meer kunnen beïnvloeden. Ik zal eerder dienend willen optreden dan beïnvloedend.

Een beetje in de lijn van de commandant toen ik in dienst was en die afscheid nam: Hij zei: “U ziet mij de komende 3 jaar onder geen beding weer.”

Toekomst NVvA over 10 jaar?

“Een vereniging is altijd afhankelijk van de besluiten die 10 jaar geleden zijn genomen. Dus wat we nu doen is beslissend voor de toekomst. Huib: ik denk een goed bestuur achter te laten, dat nadenkt over het nieuw te voeren beleid.

Dus: over 10 jaar zal de NVvA een bloeiende vereniging zijn met 1000 leden! Een vereniging met gezag en over 10 jaar zal men de vereniging vragen om advies.”

Welke herinneringen aan de bestuursvergaderingen blijven je bij?

“Zeer goede herinneringen zal ik bewaren aan de bestuursvergaderingen die grofweg de eerste 10 jaar braaf met de agenda begonnen maar naar aanleiding van het noemen van een recent vonnis of arrest ontaardden in de voors en tegens van de betreffende uitspraak. Iedereen werd gegrepen door de inhoud. Dat was wat ons bond. “Een groepje van malloten besmet door het aanbestedingsrechtelijk virus.” De laatste tien jaar zijn de bestuursvergaderingen een stuk gestructureerder verlopen.”

Eén kanttekening?

“Ik vind het erg jammer dat er geen jaarboeken meer worden uitgegeven, in 1995 zijn we daar mee begonnen en in 2001 mee gestopt. Het bleek voor de auteurs en redactieleden kennelijk teveel werk?”

Den Haag, 11 juli 2014

Ingrid van den Berge